

"Los bingueros"

La mort de Fernando Esteso, parella de Pajares, recupera el record de pel·lícules amb gran èxit i la moda del Bingo

Dirigida per José Maria Forqué i produïda per Pedro Masó, autor també del guió, incorpora una de les frases més famoses de la història del cinema espanyol pronunciada per José Luis López Vázquez, un empleat de banca que en obrir la porta a una imponent, en tots els sentits, Katia Loritz es presenta a la clienta amb la mítica: Fernando Galindo, un admirador, un esclavo, un amigo, un siervo, mentre anava doblant l'espatlla aclaparat per la bellesa de la interlocutora que volia tractar del seu compte corrent. Aquell vespre begurenc s'havia previst també retre un homenatge a un humorista que havia tingut grans èxits, ja retirat, que no era altre que l'aragonès Fernando Esteso, mort fa pocs dies. Esteso, malgrat que ho volia, no es va poder desplaçar fins a la Costa Brava per la seva delicada salut. Va enviar un simpàtic vídeo de salutació i una estona després mentre sopàvem li vàrem trucar per saludar-lo i enviar-li records. Fernando Esteso fou un personatge extraordinàriament popular a la televisió amb les seves actuacions com a humorista. Aquesta circumstància li va permetre recórrer Espanya en una gira per permanent a les discoteques, envelats de festes majors i espectacles de varietats. Havia actuat a les comarques gironines on evidentment no faltava una cançó, La Ramona pechugona, que va ser el seu gran hit, que molts consideraran políticament incorrecte, però en realitat és simpàtica i entranyable. El vaig conèixer i tractar poc, igual que el seu gran company cinematogràfic Andrés Pajares, en aquest cas mentre negociàvem amb ell i amb el genial Valerio Lazarov, una sèrie per TVE. Un cop vingueren plegats, Esteso i Pajares, a gravar un programa commemoratiu. Tenies al davant d'una de les parelles que han estat indiscutiblement més populars del país. En ocasió de la mort de Fernando Esteso s'ha tornat a parlar de la pel·lícula amb la qual encetaren la seva relació professional. Los bingueros de Mariano Ozores, la pel·lícula espanyola més vista de l'any 1979 amb gairebé dos milions d'espectadors i que avui a les plataformes i a les cadenes de televisió es continua emetent malgrat que el pas del temps es nota. Molt. Acostumo a dinar un parell de cops a l'any amb un grup de productors de cinema veterans entre els quals hi ha qui fou el productor de la pel·lícula, José Luís Bermúdez de Castro. Tenia un gran olfacte per identificar temes per derivar en pel·lícules comercials i va guanyar molts diners. Des de Matrimonio al desnudo fins a les pel·lícules de Parchís o les de Martes y Trece. Només cal dir que rodar Los bingueros en un parell de setmanes va costar 15 milions de les velles pessetes i se'n varen recaptar més de 200. En el cas de Los bingueros m'ha explicat que la dona d'un dels seus socis s'havia convertit en una assistent, una addicta, gairebé diària al bingo. Era un dels grans fenòmens de diversió - també molt perillosa - d'ençà que es va autoritzar el joc l'any 1977. Ni Bermúdez de Castro ni Ozores havien entrat mai a un bingo i quan ho feren s'adonaren que hi havia pel·lícula. La gent estava entusiasmada i enganxada. A Madrid o a Barcelona hi havia bingos com els del Canoe o el Billares amb un miler de places disponibles i on es podia sopar a tot drap. Hi havia premis extres que podien arribar al milió de pessetes. A les comarques gironines també es van establir amb èxit: els del Girona FC, de la Costa Roja, l'N-II, etc. Era la versió popular d'anar al casino. La pel·lícula retratava una part de la realitat del país. Amb la possibilitat del «destape», llavors a la seva plenitud, recolliren la tradició de la repressió sexual present a les pel·lícules dels anys seixanta.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/02/08/bingueros-126563581.html>